

Bíró József

(ha kell

... / elnapolt tárgyalások emlékével (!)
... / üdvözlő kártya szív – felőli zsebben
... / desiderius erasmus rotterdamus óta sem
... / visszavonulás után hőésésben

... / lövedék ütötte seb a koponyán
... / margaréták káderlapján légyiszok
... / mindennapos gyakorlatában elégséges
... / falmozaik nézőtér színpad raktár

... / azonos elvek alapján hontalan (?)
... / rendelkezések szabják meg általában
... / történelmi hagyományokból továbbá

... / arcpirító hazugságok nem csupán helyi
... / szilárdnak hitt pillér nélkül úgyszintén
... / hiába vannak ha nincs ez vitán felül

Szűk Balázs

Konok koktél

13. nap

Konok Molotov-koktél,
Jöttödre a tél sem fél.

Konok Molotov-koktél
Vadul sír a ruszkiéért.

Nagy-suhanc szívéért,
Corvin-köziekért.

Szép sapkás lányokért,
Tündér halottakért.

Zászlós hős apákért,
Tankos lovagokért.

Máriás anyákért,
Gyászban vonulókért.

Orozva jön új konok tél,
Minden magyar emberré kél.

Robban törött éjben,
Isten tenyerében.

Lobban hideg vérben,
Új feltámasztónkként.

Lányos nevetésben,
Isten sós könnyeként.

Jöttödre Karácsony egén,
Virulnak éj-suhanc lepkék.

Konok Molotov-koktél
Jajdul a hontalanért.

Konok Molotov-koktél
Hó alól újra kikél.

'Én Élet voltam
S a Feltámadás'
„Fúlok, mogorva
Hitetlen Tamás...”
'Jöttem ragyogva:
Jégen rianás'
„...56 suhanc,
Kócos kiáltás.”
'Kezed belém tetted,
Aljamig merítetted'
„Kezedet rám helyezted,
Árulásom lett a veszted,
Máló, patakzó kereszted.”

Rendre utasított október

...vértelen-előregyártott
lyukas zászlók az
új létre suvickolt
pesti utcák
rendre utasított homlokzatain
és a sarjadó 56-osok
élettelen karjain;
mindenütt makulátlanul tiszta
máló emlékezet
klónozott köntös mely
egy egész országot beborít;
nevesült pesti srácok plakátfiúk
színesre digitalizált mártírok
mosolyai és fresh várakozásai;
hónaalj- és lábszag nélküli
pixel-hősök
lassított puskatüzek
kérődző tankcsordák;
kik más országok
„üveg erdeibe” száműzött
megélhetési fiatalok helyett
protestálnak állami garanciával;
a vitéz falak árnyékában
pedig háborús túlélők
és megnevelt utódok
hiábavaló könnyeit gyűjtik
jól fizetett statiszták
egy vadiúj 301-es parcellába
vigyorgó keszonokba
feltámadásig;
lyukas zászlók mindenütt
s alatta az utcák lehányt
kövezetén a szapora szegénység
lopva gyűjti tagadásához
újrahasznosított Molotov-koktéjlait
menetelve a dagadó Dunához
nem az átnevezett Szuez-csatornához
hanem Isten háromszínű folyamához

Szíki Károly

Lány a kislegházban

– Wittner Máriának –

levelet írhatnak

írok én is...

kinek is... megkapja e valaki a semmi szavakat

aláírni.... álljon fel ki maga...

mária vagyok...

mária és persze szűz is maga viccel velem ...

uram ébren vagyok vagy már nem is élek élek-e még

végiggondolom újra és már nem érzem az időt

húsz napja vagyok a zárkában....

aláírni...

hányadik nap ez itt a sötétben ...

nem írja alá...

és még hány ilyen napom lesz ha nem akarom aláírni....

maga még az ítélet előtt áll ne feledje...

nem feledem....

akkor?...

akkor sem...

eresszék a vizet hadd zubogjon....

ébren vagyok vajon vagy már nem is élek víziók kísértenek..

kati te itt...

eljöttem hozzád hogy bírod...

nem bírom feladom...

nem mária te nem tudod feladni mert nem tudod feledni...

miért kiért kikért...

fiadért és értünk akik büszkék vagyunk rád...

hogyan kerülsz ide hiszen kivégeztek öt éve...

mária minket nem lehet kivégezni

szóval nem írja alá...akkor gondozóba a gyerekekkel...

kati bújj el észrevesznek... te nem hallod őket...

lehet hogy megbolondultam látomásaim vannak...

még meggondolhatja magát csak egy kis apró hangulatjelentés és kész...

nem tehetem ...

mért nem teheti mért ne tehetné...

mert nem tudom megtenni...

vigyétek...

végighúztok a kövön hajamnál fogva...

még mindig meggondolhatja maga marha hahaha ...

isten velem vagy... hallod isten velem vagy...

miért próbálsz engem és meddig próbálsz még...

nyomorult bennszülött kis rüfke ...

végiggondoltam...ez most az én igazi forradalmam... itt harcolok minden ellen...

a hangom ellen hogy rekedtre ordítsam a folyosókat... azért vagytok hogy megöljete

rajjátok a vízbe az majd kiveri belőle ezt a gajdolást...

uram fázom...hideg a kövezeted hideg vagy magad is...

a világ ellen kell harcolnom...vagy elég vagyok magamnak is...

mit gondolsz uram...fázom magam vagyok...

egymagamban...de inkább vagyok magam mint cellatársaimmal...

mert...mert... mert félek hogy elárulok valamit kinyitni nyissátok ki...

itt vagyunk újra szép lány hogy a gyerekedről mondjunk hírt...

mi van vele jól van hol van...

ki kente be cipőkrémmel a cellát...

hogy szép legyen hogy jó illat legyen hogy elnyomja a kübli szagát...

na akkor szépségeim elő aztat a fogkefét megasztataküblit osztán felsikálni..**magukat okolják dobtaras banda... be lehet tárazni a fogkefét...**

a macska jár az eszemben evett e a cica ica cicája...

ha nem lehet gyerek jó a macska nagyon nagyon hiányzik a g y e r e k e m...

ruhaváltás...

eltelt egy hét...tisztaruhákhoz mérem az életem..

jó gyerek voltam... jó volt a fiam is... visszahúzódó...rám ütött

hernyót fogtam szerettem hernyót fogni...gyűlölöm a hernyótalpat...

ebéd... dugd ki a csajkádát diós tészta a zaba

utálom a diós tésztát ... dióverőm volt bumm bumm bennünk robban dum-dum

tücsök cirpelésre lettem figyelmes... gyűlölöm mert...

tucsekra hasonlít a hóhérra tücsök tucsek

janika janika érted e muzsika... tizenhárom év uram fejlődéssel...

a kannába befagyott a víz

**tetűvizit hajnyírás fertőtlenítés fürdés...hajolj előre hogy a gezarol minde-
ned érje**

ritka mosdás ...sok élősökdő poloska invázió... nem ölöm meg mert tíz jön helyette

hé nyissátok ki... kiskorú vagyok és vagyontalan... beszélni fogok...

meggondolta magát jobb belátásra tért...beszéljen..

beszélni fogok semmit el nem hallgatok...

erre megesküszöm... ha egyszer innen kimegyek... és az én esküm sírig tart...

őrült vagy...hülye rüfke tegyétek a hideg kádba

fázom uram...szomorú ez hogy ennyi ember meghalt és miért...

szégyen ez te nem így gondolod istenem...

testüket leláncolták úgy mentek... mindent elvettek tőlük de...

a lelkiüket nem.... veled beszélgetek uram... te nem válaszolsz miért mentek a halálba..

sorakozó tartsák ki a kezüket...konyhába.. mosodába... udvarra...varrodába...

a koszt rossz....mindent meg kell enni...szökésre semmi esély

kedvezmény megvonás....mit csinál maga ribanc... nem hallja

hallottam

mit csinál

emlékezem

emlékezik... ehhez nincs joga

tele van a szívem tehát jogom van hozzá

ha aláírja joga is lesz

köves aláírta azután kivégezték neki joga lenne emlékezni...

már nem tud... nekem kell... helyette is... végy a tenyeredre istenem gyerekem hol van

ha meghalok mire emlékezik kire

nem akar kegyelmet.. maga őrült....érti ezt a szót kegyelem... csak egy aláírás...

akarom hogyne akarnám... a lelkiismeretem szól...

csókollak benneteket ölelésekre vágyom... ölések helyett vár valaki...

valaki kell hogy várjon

sötétben szeret lenni... akkor menjen csak a csótány hizlaldába

hány halott mennyi is...eltékozolt ifjú életek

nem kellett volna hinnem kádárnak... miért jöttem haza

haza... most kié is valójában

így pusztul el minden árulója a kommunizmusnak... meglakolsz rühes lázadó...

nem hiszek a szabadulásban... megsemmisítenek... különös béke van bennem
kint újra éneklük a vörös csepelt én nem hiszem csak lelki háború... hogy aláírjak

te szemét büdös lázadó csürhe...meglakoltok disznók

még nem bűnhódtuk meg uram... történelmi tréfa hogy itt ülök

a hóhérok meg mulatnak...csermanek becsöngetett a szabadságnak

börtön mindhalálíg...

**szigorúan titkos cella jár a szigorúan titkos dupla nullás banditának...
miben hisz maga szerencsétlen..**

hiszek a fenti erőben...

a nyakra tekeredő kötél erejében higgyen

elvették az ifúságomat... emlékszem még boldog szerelemre hogy milyen az...

milyen lesz... kérges a tenyerem összekacsintottak a nagyhatalmak felettünk
ne feledjék egy percre sem hol vannak siralomházban amit érdemelnek

csak a nő meg ne haljon... bennem

ne ordítson olyan hangosan lázító ribanc

amikor viszik őket... hosszan integetnek... ha senki sem látja is... integetnek...
mert úgy hiszik... valaki még látja őket... az isten.... jelt akarnak adni... egy utolsót

mit csinált maga örült...

szavakat véstem a falba... hogy tudjam... még élek.. még gondolkodom tehát vagyok

zárkába ott majd megtanulja hányadika van

gondolataimat akarják ... kézrekeríteni morzejelek... fal jelek... ne add fel...

malter diagnózis

nem jut eszembe semmi... gyerekek

minden éjszaka más...életfogytig álom...

vad és féktelen állatsereg az őrség... hol tanulták hogy állatok legyenek...

meddig ember és mettől állat... mi újság kint... nem értem... morzézud újra...

hogy meghalt... ő is... amnesztia... hazudnak...

körletszemle... ez mi... söpredék prosti... hát ez a másik szar...

babaruhát varrok...

a kurva anyádnak...

nem dugta fel a gumibotot ez jó csak pár pofon... ez jó... 32 sort írhatok...

hat hónap plusz... érti... már itt tart maga szerencsétlen rablógyilkos

nem kaptam amnesztiát...kádár...véres kezű hóhér csatornapatkány...

mert nem írtam alá... mért nem... írtam alá... kiért... miért

ettől hős vagyok.. összeroppanok...

isten ha vagy mondd hogy érdemes

hogy bebizonyítsam mit kibír az ember.... az első hat év elment...

gyilkosság és disszidálás...készüljön rajta van a listán

tejfölös csirkepaprikásról álmodtam

legények állnak e még sorban uram értem a parkban...

látsz ilyeneket uram....nem akarom lekésni a találkát...nyissátok ki ezt a rohadt zárkát..

mi van prosti megint roham... egyes vigye úszni a picikét
 fázom uram ... kékes fekete termés vagyok lassan lehullok a fáról...
 írtam valamit... cigarettapapírra holnap az udvaron felolvasom nekem tetszik
 a női örök kegyetlenebbek...brutálisak... terror anyák...
 milyen anya szült titeket klein kató...bibircsókos krisztina csúf tanti
 sýnylódó páriák ököllel az arcba... félholtra rugdosás... mészáros gizi a lesbi-
 kus

mit csinál mit olvas

verset...

adja ide...levetkőzik... meghempergőzik a hóban...

úgy úgy...maga literátor

zúzmará nőtt a szívemre senkit se szeretek
 dermesztő reménytelenség...de már nem fáj... elfogyott minden könnyem
 megesküszöm az eskü pedig szent
 nem hallgatok beszélni fogok az esetekért
 a kivégzettekért tolószékbe lőttekért
 kilőtt szeműekért kiűzöttekért megkínzottakért
 icáért... ilonáért árpádért...istvánért...erzsiért...jancsikáért...
 tucsek 144 akasztottjáért...
 amíg csak ki nem vágják a nyelvem
 amíg meg nem ölnek
 nem hallgatok
 beszélni fogok

hogya hívnak idióta...

nem értem... mi a kurva neved...hogya hívnak...

és téged hogya hívnak.... ha egyszer szabad leszek...
 mi a neved ott kint

írja alá...

írja alá..

írmagja se marad maga boldogtalan

írja alá

alávaló bitang

rohadt kurva
 ha nem írja alá
 könyörgöm
 írja alá
 írja alá
 az élettemmel játszik.....

Péntek Imre

Kő Pálnak, 75. születésnapjára

A Kolduskapun, a budai Várban, a rácsokon
átjár a gond, de ezen nem lepődünk meg,
mert rég ismerős, ami ide vont –
s turistahadak dicsőülnek meg vonuláskor
naponta, ahogy tódulnak oda-vissza,
s magam is ott nyargalásztam,
a Széchenyiibe igyekezve – mire gondoltál, mondd,
amikor e kecses szerkezetet megálmodtad,
visszaröpítve a nézőt a középkor súlyos levegőjébe?
S a holló ott őrködik, szájában Mátyás gyűrűjével.
Ha elröppen, hova ér el?
Ezt nem csinálhatta más,
Kő Pál, magyar szobrász.
Súlyos kijelentés. Visszavonhatatlan,
mint egy bevert szög. Helyére illesztett márványdarab.
Mely ahova tették, ott marad. A mű érdekében. Az örökkévalóságig.
Sokszor elnéztem a kezed. Nincs rajta semmi különös.
Mégis csodákra képesek a hajlékony ujjak.
Néhány évig odajártam az epreskerti műterembe.
A csodák halmazába. Ahol némileg részese lehettem
a teremtésnek, ahol ötletek, tárgyak,
megannyi apróságok várnak,
hogy figyelmed középpontjába kerüljenek.
Hogy megszülessen Aba Sámuel, Róbert Károly, s a mi Szent Istvánunk,
akinek neve mellől sokáig elcsalták a nemes jelzőt.
Ki is vagy te tulajdonképpen? Pataki Lajos? Matzky Levente?
Mert belenőttél felvett nevedbe.
Mert kő lettél, törhetetlen és zúzhatatlan.
S Pál lettél, formát találva megannyi gondolatnak.
Megkopott-e a honvédsipka édesapád fején?
Elérted-e a Matzkyak örökségét? Tudtál-e akár egyet lépni
eltékozolt őseid nyomába? Én láttam a sóvárgást, a kitörölhetetlen vágyat,
hogy visszakapd, amit a kegyetlen sors, élet, akármi
elragadott tőled. Emlékszem, csábítottunk a Dunántúlra,
hívtak Füredre, szebbnél szebb városokba.

De te Hevest választottad, múltad egyik előszobáját,
azt remélve, hogy innen belépsz, átlépsz a felvidéki rokonok seregébe,
ahol már készítik a kelyhet...
Kezed nyomán megéledt az agyag, a kő, a bronz.
Hunyadi erőteljes arca tekint ránk, Balassi Bálint kecsessége bűvöl el,
József Attila és Nagy Gáspár mondja versét, és a mohácsi síkon
szobraid nyomán ejtettünk egy-egy néma könnycseppet.
A római magyar kápolna klasszikus dallamának csodálói – idehaza is halljuk
Szent Gellért jajdulását.
Értjük Sinka István sodró lendületét.
Perespusztán születted. A pert megnyerted. A puszta felvirágzott.
Te győzhetetlen erejű, magyar szobrász-látnok.

Barna estek

Hova siettek barna estek
e méla, siralmas őszidőben,
volna mit siratni bőven,
amik valamért odavesztek;

közülük is mi volt a legszebb?
Ezt kérdeni, immáron őszén,
rugódozni miatta bőszen –
s megadni magad minden nesznek,

mely ott kél a hervadt bokrok alján...
Lehetsz „lócsiszár”, fagyaltos, albán,
vagy ép elmével fuldokló migráns,

naplóba írva – sírva – mit látsz...
Ez már aligha segít rajtad,
a lényeg: megint eltelt a halk nap.

Török Nándor

Gerincem húrján

Gerincem húrján játszik az isten,
kínvallatását nehezen bírom,
közhelyes vallomás: (mire vittem?)
üres gondolat egy sajtupapíron.

Lényemben bujkáló hófehér hitem
szikrázó szavát a zord égre írom.

*

Gerincem húrján játszik az isten,
fájdalmas himnuszt: végzetem dalát;
deresbe simult szakállam, tincsem,
s nem ettem meg még kenyerem javát.

Ezentúl magam élőnek tekintem,
s dalolva várom az együgyű halált.

*

Gerincem húrján játszik az isten,
kotta nélkül is bőszen pengeti,
előtte titkom (rég volt) már nincsen,
halk szitkaimat néha engedi.

Apránként szétszórom sok féltett kincsem,
a porban talán egy koldus megleli.

Négy őselem

Fönn a Tűz,
az égen izzik véresen.
A Levegő,
körötte derűs kék elem.
Lenn a Víz,
hullámzó erő, végtelen.
És a Föld,
csak züllik, züllik énvelem.

Kivégezve

Amikor úgy érzed, az égre meredve,
mintha a szűk kötél nyakad része lenne,
s talpad alatt egy
ismert dallamot
fütyörész a szél, mégse hallgatod.

Amikor langyos tócsádban térdepelve,
várod, hogy a bakó nyakadhoz emelje
a könyörtelen,
jéghideg acélt,
s csak reménykedsz, nem véti el a célt.

Amikor nyíltan farkasszemet nézel,
nehéz karabélyok torkolattüzével,
ártatlanul is
érzed a vétked,
s a villanó fény feloldoz téged.

Sírvers törött sírkövön

Bárki is voltam,
itt fekszem holtan
Semmivé lettem,
hallgatag tetem
E csöndes telken
testetlen lelkem

bármit is tettem,
semmivé lettem.
nem így akartam,
lettem a zajban.
nézem majd végig,
hogy' száll az égig.